

Arrest

nr. 221 803 van 27 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, via een op 8 april 2010 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 april 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot

verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het land te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 5 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.4. Verzoeker diende op 29 april 2013, in functie van zijn moeder, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Op 4 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.6. Verzoeker diende op 17 oktober 2013 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. Bij arrest nr. 118 829 van 13 februari 2014 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 4 april 2012.

1.8. Op 16 april 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 28 april 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Naam: [S.]

Voornaam: [P.S.]

[...]

Nationaliteit: Senegal

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiterlijk op

Artikel 7, eerste lid:

2° legaal verblijf in België verstreken

12° betrokkene is het voorwerp is van een inreisverbod.

De aanvraag gezinshereniging dd. 17.10.2013 (bijlage 19ter) op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 wordt niet in aanmerking genomen omwille van volgende redenen:

Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet, dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere staten gedurende een bepaalde periode wordt ontzegd. Het inreisverbod dd. 05.04.2013 verhindert betrokkene, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Indien betrokkene van oordeel is dat er redenen zijn om [hem] een verblijf in België toe te staan of te machtigen, dient hij eerst het land te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens hij een verblijfsaanvraag kan indienen. Het gemeentebestuur kan niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing (bijlage 13 septies) (cfr RvV nr 115.306 dd 09.12.2013). Bijgevolg mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging dd. 17.10.2013 niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter en een Attest van Immatriculatie. Betrokkene moet bijgevolg gevolg geven aan de bijlage 13septies dd. 05 04 2013.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.9. De Raad verwierp bij arrest nr. 133 082 van 13 november 2014 het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 5 april 2013.

1.10. Op 29 juni 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.11. Bij arrest nr. 161 126 van 29 januari 2016 vernietigde de Raad de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2015.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° en 12° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van de artikelen 8, 13 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° en 12° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 8, 13 en 14 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primieren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van deze artikelen van het EVRM ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Tevens moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet louter een bevel is om het grondgebied te verlaten, doch tevens de afwijzing van een aanvraag om, met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten omvat.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1, 8°, 7, eerste lid, 1° en 12°, 40, 40bis, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3, 7, 8, 10 en 25 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, van de artikelen 8, 13 en 14 van het EVRM, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van de goede trouw en de loyauteit, van het proportionaliteitsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het

zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“III.2.1. PREMIERE BRANCHE

ALORS QUE, premièrement. la décision attaquée viole l'article 1, 8°, de l'article 7, al. 1 2° et 12°, de l'article 40, de l'article 40bis et de l'article 40 ter de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ainsi que les articles 2, 3, 7, 8, 10 et 25 de la Directive 2004/38/CE du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, en refusant de prendre en considération une demande de regroupement familial introduite par un ressortissant d'un pays tiers en Belgique en tant qu'un des membres de la famille d'un citoyen de l'Union européenne (en l'espèce, belge) visés par la directive 2004/38 précitée ;

Que, tout d'abord, l'article 8, 5° de la directive 2004/38, dispose que :

« 5. Pour la délivrance de l'attestation d'enregistrement aux membres de la famille des citoyens de l'Union, qui sont eux-mêmes citoyens de l'Union, les États membres peuvent demander la présentation des documents suivants:

- a) une carte d'identité ou un passeport en cours de validité;*
- b) un document attestant de l'existence d'un lien de parenté ou d'un partenariat enregistré;*
- c) le cas échéant, l'attestation d'enregistrement du citoyen de l'Union qu'ils accompagnent ou rejoignent;*
- d) dans les cas visés à l'article 2, paragraphe 2, points c) et d), les pièces justificatives attestant que les conditions énoncées dans cette disposition sont remplies;*
- e) dans les cas visés à l'article 3, paragraphe 2, point a), un document délivré par l'autorité compétente du pays d'origine ou de provenance attestant qu'ils sont à la charge du citoyen de l'Union ou font partie de son ménage, ou une preuve de l'existence de raisons de santé graves qui exigent que le citoyen de l'Union s'occupe impérativement et personnellement du membre de la famille concerné;*
- j) dans les cas relevant de l'article 3, paragraphe 2, point b), une preuve de l'existence d'une relation durable avec le citoyen de l'Union. »*

Qu'il s'agit, aux termes de la directive, des seules exigences que l'Etat belge est en droit d'imposer à la délivrance d'une attestation d'enregistrement ;

Qu'il ne ressort dès lors pas des termes de la directive que l'Etat belge est en droit d'exiger l'introduction d'une demande de levée d'une mesure d'interdiction d'entrée préalablement notifiée avant l'introduction d'une demande de regroupement familial fondé sur les articles 40 et suivants de la loi du 15 décembre 1980, qui constituent la transposition de la directive 2004/38 précitée ;

Que c'est d'autant plus le cas que les articles précités de la directive 2004/38 et les articles 40 et suivants de la loi du 15 décembre 1980 reconnaissent aux membres de famille visés par ces dispositions un véritable droit subjectif au séjour ;

Que, en effet, une décision positive rendue suite à une telle demande constate uniquement un droit subjectif au séjour en Belgique, c'est-à-dire « une obligation juridique précise qu'une règle de droit objectif met directement à charge d'un tiers et à l'exécution de laquelle le demandeur a un intérêt propre » (Cass., 10 mars 1994, J.T., 419 ; voy. aussi M. DELANGE, « Les pouvoirs du juge dans le contentieux du chômage, suivant le principe de la séparation des pouvoirs », J.T.T., 1998, p. 178 et les nombreuses références citées), ou encore un « avantage subordonné à des conditions objectives formulées d'une manière telle qu'elles ne laissent aucun pouvoir d'appréciation à l'autorité » (B. BLÉRO, « Les droits subjectifs, les droits civils et les droits politiques dans la Constitution », APT, 1997, p.236), et correspond à une compétence liée de l'administration ;

Que, en effet, lorsque les conditions de séjour sont remplies par la personne qui sollicite le séjour en sa qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne, l'Office des étrangers n'a aucun pouvoir d'appréciation autre qu'un pouvoir de vérification de l'existence de conditions objectives ;

Qu'il ne s'agit nullement d'une compétence discrétionnaire qui permettrait à l'Office des étrangers de définir, en la matière, une politique propre, et ce d'autant plus que les conditions de séjour de membres de famille de citoyens de l'Union européenne sont réglées par une directive européenne ;

Que, dès lors, pour toutes ces raisons, la partie adverse ne pouvait refuser de prendre en considération la demande de regroupement introduite par le requérant au motif de ce qu'une décision d'interdiction d'entrée lui avait préalablement été notifiée ;

Que, en outre, le requérant tient à rappeler que l'article 25 de la directive 2004/38/CE précise que la « possession d'une attestation d'enregistrement, telle que visée à l'article 8, d'un document attestant l'introduction d'une demande de carte de séjour de membre de la famille, d'une carte de séjour, ou d'une carte de séjour permanent ne peut en aucun cas constituer une condition préalable à l'exercice d'un droit » ;

Que, basant la décision attaquée uniquement sur les articles 1, 8° et 7, 2° et 12° de la loi du 15 décembre 1980, la décision attaquée viole ces dispositions en lien avec son obligation de motivation formelle des actes administratifs, telle qu'elle résulte de la loi du 29 juillet 1991 et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1987, et en lien avec le principe général de motivation adéquate des actes administratifs ;

Que, en effet, appliquant ces deux articles sans tenir compte des dispositions de la directive 2004/38 précitée ni des articles 40 et suivants de la loi du 15 décembre 1980, l'Office des étrangers enfreint la portée de ces articles qui, en aucun cas, ne peuvent constituer un obstacle à l'introduction d'une demande de regroupement familial qui n'est, finalement, qu'une demande de reconnaissance d'un droit subjectif préexistant ;

Que, fondant sa décision uniquement sur les articles 1, 8° et 7, 2° et 12° de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse viole de manière claire son obligation de motivation formelle et adéquate des actes administratifs ;

Que le moyen est fondé en sa première branche ;

Que la décision doit être annulée ;

III.2.2. DEUXIEME BRANCHE

ALORS QUE, deuxièmement, la partie adverse, en prenant la décision attaquée, viole les principes généraux de principe général de bonne foi et de loyauté qui incombent à l'Administration, le principe général de sécurité juridique, ainsi que les principes généraux de bonne administration (la gestion consciencieuse, le principe du raisonnable, et de l'erreur manifeste d'appréciation) ;

Qu'elle ne remplit en outre pas son devoir de minutie, de soin, et de précaution ;

Que, en effet, il ressort d'un courrier du 20 mars 2014 adressé par l'Office des étrangers à l'ASBL Kruispunt Migratie (contenu du courrier disponible sur <http://www.kruispuntmi.be/nieuws/inreisverbod-en-gezinshereniging-of-humanitaire-regularisatie>), que la pratique de l'Office des étrangers, en cas d'introduction d'une demande de regroupement familial fondée sur les articles 40 et suivants de la loi du 15 décembre 1980 alors qu'une interdiction d'entrée avait préalablement été notifiée, est la suivante :

“Een derdelander die gezinshereniging wil aanvragen met zijn EU- of Belgisch familielid (artikel 40bis of 40ter Vw) heeft twee mogelijke aanvraagprocedures:

- Hij kan zijn aanvraag tot gezinshereniging indienen via de Belgische ambassade in het herkomstland, of vanuit België. De visumaanvraag kan alleen geweigerd worden om redenen van openbare orde. De DVZ gaat in dat geval na of de derdelander die een inreisverbod opgelegd kreeg een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.
- Als de aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend in België en de verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de gezinshereniging, beschouwt de DVZ die aanvraag als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod. Een aparte aanvraag tot opheffing is dan niet nodig Als niet voldaan is

aan de gezinsherenigingsvoorwaarden blijft het inreisverbod behouden en moet de betrokkene het land verlaten.”; [...]

Qu'il résulte donc de la pratique rendue publique de l'Office des étrangers que les autorités belges ne peuvent refuser de prendre en considération une demande de regroupement familial basée sur les articles 40 et suivants de la loi du 15 décembre 1980 lorsqu'une personne a préalablement fait l'objet d'une mesure d'interdiction d'entrée que lorsque cette personne ne satisfait pas aux conditions imposées par la directive 2004/38/CE ou lorsque des motifs d'ordre public s'y opposent ;

Que cette manière de faire est à rapprocher de la jurisprudence de Votre Conseil dans son arrêt n° 76.133 du 28 février 2012, qui avait annulé une décision « waarbij de aanvraag tot verblijf van 30.04.2011 niet kon gebeuren en de in overwegingname als onbestaande moet beschouwd worden » ;

Que, dans cet arrêt, l'Office des étrangers avait refusé d'acter la prise en considération d'une demande de regroupement familial au motif que l'étranger demandeur avait préalablement fait l'objet d'un arrêté ministériel de renvoi ;

Que Votre Conseil avait alors considéré que la décision devait être annulée, parce que le seul motif qui pouvait s'opposer à la prise en considération de la demande de regroupement familial était l'existence d'un danger grave pour l'ordre public ;

Que, en l'absence de jurisprudence de Votre Conseil dans un cas similaire à l'espèce, il faut se référer, mutatis mutandis, à l'arrêt précité ;

Que la pratique de l'Office des étrangers énoncée publiquement dans son courrier du 20 mars 2014 va également dans le même sens ;

Que, en l'espèce, force est de constater que la partie adverse ne motive absolument pas la décision attaquée conformément aux exigences de sa pratique administrative, se contentant d'invoquer l'existence de la mesure d'interdiction d'entrée pour refuser de prendre en considération la demande de regroupement familial du requérant et pour lui délivrer un ordre de quitter le territoire ;

Que cette motivation est totalement insuffisante au regard de la pratique rendue publique de l'Office des étrangers, et qu'elle viole pour cette raison les principes généraux de droit administratif rappelés ci-dessus, et singulièrement le principe de légitime confiance, de sécurité juridique, et les principes de bonne administration ;

Que cette motivation est d'autant plus surprenante que la partie adverse avait elle-même, en avril 2013, décidé de libérer le requérant du Centre fermé de Merksplas où il se trouvait parce qu'il avait introduit un Belgique une demande de regroupement familial, considérant dès lors implicitement mais certainement qu'une telle demande pouvait être introduite en Belgique ;

Que c'est d'autant plus vrai que la partie adverse avait délivré une annexe 20 au requérant le 4 octobre 2013 suite à sa première demande de regroupement familial introduite en avril 2013, ayant alors accepté de prendre en considération cette demande, et qu'elle a ensuite délivré une annexe 13 - l'acte attaquée - le 16 avril 2014 suite à la seconde demande de regroupement familial, alors même que l'interdiction d'entrée avait été prononcée à l'encontre du requérant avant l'introduction de sa première demande de regroupement familial ;

Que, pour toutes ces raisons, le moyen est fondé en sa seconde branche ;

Que la décision attaquée doit être annulée ;

III.2.3. TROISIEME BRANCHE

ALORS QUE la décision ne fait aucune mention d'une analyse de l'ingérence de l'Etat belge dans le droit à la vie privée et familiale du requérant ;

Que le droit au respect de la vie privée et familiale, qui comprend le droit de vivre avec ses parents, constitue un droit fondamental consacré en droit belge et en droit européen, notamment par l'article 8 de la C.E.D.H. ;

Que l'importance de ce droit est rappelée dans le préambule de la directive 2004/38 en ces termes :

(6) En vue de maintenir l'unité de la famille au sens large du terme et sans préjudice de l'interdiction des discriminations fondées sur la nationalité, la situation des personnes qui ne sont pas englobées dans la définition des membres de la famille au titre de la présente directive et qui ne bénéficient donc pas d'un droit automatique d'entrée et de séjour dans l'État membre d'accueil devrait être examinée par ce dernier sur la base de sa législation nationale, afin de décider si le droit d'entrée ou de séjour ne pourrait pas être accordé à ces personnes, compte tenu de leur lien avec le citoyen de l'Union et d'autres circonstances telles que leur dépendance pécuniaire ou physique envers ce citoyen.

Que la Cour de Justice de l'Union européenne a jugé, dans un arrêt C-540/03 du 27 juin 2006, que :

52 À titre liminaire, il convient de rappeler que le droit au respect de la vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH fait partie des droits fondamentaux qui, selon la jurisprudence constante de la Cour, sont protégés dans l'ordre juridique communautaire (arrêts précités Carpenter, point 41, et Akrich, points 58 et 59). Ce droit de vivre avec ses parents proches entraîne pour les États membres des obligations qui peuvent être négatives, lorsque l'un d'eux est tenu de ne pas expulser une personne, ou positives, lorsqu'il est tenu de laisser une personne entrer et résider sur son territoire.

53 Ainsi, la Cour a jugé que, même si la CEDH ne garantit pas comme un droit fondamental celui, pour un étranger, d'entrer ou de résider sur le territoire d'un pays déterminé, exclure une personne d'un pays où vivent ses parents proches peut constituer une ingérence dans le droit au respect de la vie familiale tel que protégé par l'article 8, paragraphe 1, de cette convention (arrêt précités Carpenter, point 42 et Akrich, point 59).

54 Par ailleurs, ainsi que la Cour européenne des droits de l'homme l'a jugé dans son arrêt Sen c. Pays-Bas du 21 décembre 2001, §31, « l'article 8 [de la CEDH] peut engendrer des obligations positives inhérentes à un 'respect' effectif de la vie familiale. Les principes applicables à pareilles obligations sont comparables à ceux qui gouvernent les obligations négatives. Dans les deux cas, il faut tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble; de même, dans les deux hypothèses, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation (arrêt Gui [c. Suisse du 19 février 1996, Recueil des arrêts et décisions 1996-1], p. 174, § 38, et Ahmut [c. Pays-Bas du 28 novembre 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-VJ, p. 2030], § 63) ».
(...)

60 Allant au-delà de ces dispositions, l'article 4, paragraphe 1, de la directive impose aux États membres des obligations positives précises, auxquelles correspondent des droits subjectifs clairement définis, puisqu' il leur impose, dans les hypothèses déterminées par la directive, d'autoriser le regroupement familial de certains membres de la famille du regroupant sans pouvoir exercer leur marge d'appréciation.

Que cette jurisprudence relative au droit au regroupement familial des ressortissants de pays tiers en vertu de la directive 2003/86 est applicable mutatis mutandis au droit au regroupement familial des citoyens de l'Union européenne ;

Que le Conseil d'Etat a jugé, dans un arrêt n°79.089 du 4 mars 1999, que :

« toute atteinte à la vie privée et familiale constitue un risque de préjudice grave et difficilement réparable » Ou encore :

« en vertu du principe général de droit, déduit notamment de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et, d'office, de l'article 22 de la Constitution, l'autorité ne peut prendre de mesure portant atteinte au droit au respect de la vie familiale que si elle est prévue par la loi ou toute autre norme applicable de manière générale et qu'elle poursuit de manière proportionnée des objectifs admissibles, spécialement au titre de la sécurité nationale, de la sûreté publique, du bien-être économique du pays, de la défense de l'ordre et de la prévention des infractions pénales, de la protection de la santé ou de la morale, ou de la protection des droits et libertés d'autrui. »

«Que lorsqu'elle statue sur la recevabilité d'une demande d'autorisation de séjour pour circonstances exceptionnelles fondée sur l'article 9, alinéa 3 Je la loi du 15 décembre 1980, elle est tenue d'avoir

égard aux effets de cette décision sur la vie familiale des intéressés ; que, certes, cette obligation ne lui interdit pas de manière absolue de prendre une décision d'irrecevabilité ayant pour effet de séparer de manière limitée deux personnes cohabitantes en raison de la nécessité pour le demandeur de quitter le Royaume pour solliciter l'autorisation de séjour auprès d'un poste diplomatique ou consulaire belge situé à l'étranger; »

« Qu'il lui appartient toutefois d'examiner concrètement ces incidences dans les circonstances de la cause. » (C.E., arrêt n° 101.183 du 26 novembre 2001 ; voir également : C.E., arrêt n° 74.171 du 9 juin 1998 ; C.E., arrêt n° 78.711 du 11.2.1999) ;

Que le Conseil d'Etat, dans un arrêt n°193.108 du 8 mai 2009, a également rappelé :

« qu'il est, par ailleurs, acquis que l'effectivité du droit au respect de la vie privée peut entraîner, dans le chef des Etats, des obligations positives: qu'ainsi, dans l'arrêt PINI et BERTANI du 29 septembre 2004, la Cour européenne des droits de l'homme a reconnu que l'article 8 de la Convention garantit "le droit d'un parent à des mesures propres à le réunir avec son enfant et l'obligation pour l'autorité nationale de les prendre", en précisant toutefois qu'une telle "obligation n'était pas absolue"; que de même, dans l'arrêt MEHEMI du 10 juillet 2003, la même Cour a jugé que l'article 8 de la Convention pouvait, dans certaines circonstances, être le siège d'une obligation positive, à charge d'un Etat. d'octroyer un droit de séjour à un étranger aux fins de permettre à celui-ci de rejoindre sa famille: que l'obligation positive imposée par l'article 8 de la Convention peut, dans certains cas, consister dans la modification d'une disposition législative; »

Que la Cour européenne des droits de l'homme a également affirmé que le droit au respect de la vie familiale implique l'obligation positive pour les Etats de faciliter la réunion de la famille, ce qui peut impliquer l'octroi d'un titre de séjour ;

Qu'elle a ainsi jugé que :

«41. En ne laissant aux deux premiers requérants que le choix d'abandonner la situation qu'ils avaient acquise aux Pays-Bas ou de renoncer à la compagnie de leur fille aînée, l'Etat défendeur a omis de ménager un juste équilibre entre les intérêts des requérants. d'une part, et son propre intérêt à contrôler l'immigration, de l'autre, sans qu'il soit nécessaire pour la Cour d'aborder la question de savoir si les proches de Sinetn résidant en Turquie sont disposés et aptes à s'occuper d'elle, comme l'affirme le Gouvernement défendeur».

Qu'en outre, la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme s'oppose à toute discrimination fondée sur la nationalité, seules de très fortes considérations pouvant justifier le recours à une telle différenciation ;

Que le droit au respect d'une vie privée et familiale a des incidences sur l'interdiction de toute différence de traitement ;

Qu'ainsi, la Cour européenne des droits de l'homme, dans un arrêt Anakomba Yula c. Belgique du 10 juin 2009, no 45413/07, a considéré que :

« 37. La Cour relève que les questions en jeu devant les tribunaux internes en l'espèce étaient des questions graves liées au droit de la famille. Les décisions que les tribunaux allaient rendre marqueraient de manière définitive la vie privée et familiale non seulement de la requérante elle-même mais de plusieurs autres personnes. Il fallait donc des raisons particulièrement impérieuses pour justifier une différence de traitement entre la requérante, qui ne possédait pas de carte de séjour, et les personnes qui en possédaient une (voir, mutatis mutandis, Niedzwiecki c. Allemagne, no 58453/00, 25 octobre 2005)
(...)»

Que le droit au respect de la vie privée et familiale constitue un droit fondamental consacré en droit belge et en droit européen ;

Que la protection de la vie privée et familiale ne se limite pas aux seuls citoyens de l'Union ou aux seuls citoyens belges mais également aux membres de leur famille, ressortissants de pays tiers, qui sollicitent un regroupement familial ;

Que c'est ainsi que le droit fondamental à la vie familiale consacré par le droit de l'Union européenne a déjà servi indirectement à protéger des ressortissants de pays tiers qui étaient des membres de la famille proche du citoyen de l'Union ;

Que les seules restrictions qui peuvent être apportées au droit garanti par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales sont celle qui sont être « nécessaires dans une société démocratique », ce qui suppose, selon la doctrine et la jurisprudence majoritaires, « que les restrictions aux droits ne peuvent, en aucun cas, porter atteinte à la substance de ces droits : elles doivent se limiter à régler la modalité de leur exercice. La restriction à un droit doit aussi se justifier par un "besoin social impérieux" et par des motifs "pertinents et suffisants". En particulier, la règle de la proportionnalité postule l'exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la moins restrictive. L'autorité doit également chercher à réaliser un équilibre raisonnable entre le but légitime poursuivi et les inconvénients liés à la restriction de la liberté » ;

Que ce n'est nullement le cas en l'espèce ;

Que la partie adverse n'explique pas en quoi elle considère que sa décision respecte les obligations positives qui sont les siennes et qui peuvent être déduites de l'article 8 de la C.E.D.H. ;

Qu'elle n'explique nullement en quoi sa décision respecte le principe de proportionnalité, consubstantiel à l'article 8 de la C.E.D.H. ;

Qu'elle n'explique pas non plus en quelles considérations très fortes l'amènent en l'espèce à traiter le requérant de manière moins favorable qu'un étranger en règle de séjour ou même qu'un autre demandeur de regroupement familial, pour la seule et unique raison qu'il se soit vu notifier précédemment à sa demande une mesure d'interdiction d'entrée ;

Que, pour toutes ces raisons, le moyen est fondé ;

Que la décision attaquée doit être annulée ;

III.2.4. QUATRIEME BRANCHE

ALORS QUE, en prenant la décision attaquée, la partie adverse prive le requérant de recevoir une décision sur le fond de sa demande de regroupement familial et que, ce faisant, elle le prive également de recevoir la possibilité d'introduire, contre une décision éventuelle de refus de séjour, un recours suspensif ;

Que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire — annexe 13 au requérant viole son droit à un recours effectif car non seulement sa demande de regroupement familial n'a pas été examinée, mais parce qu'en plus et surtout, la loi belge n'organise pas de recours suspensif contre l'ordre de quitter le territoire délivré, contrairement aux décisions de refus de séjour prises sur base des articles 40 et suivants qui, elles, font l'objet d'un recours suspensif ;

Que, s'agissant en outre d'une ingérence forte dans le droit à la vie familiale du requérant, la décision attaquée viole les articles 8 et 13 de la C.E.D.H. ;

Qu'il faut en outre signaler que le recours en annulation introduit auprès de Votre Conseil contre la décision d'ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée notifiée au requérant le 5 avril 2013 est toujours pendant à ce jour ;

Que renvoyer le requérant dans son pays avant d'avoir statué sur ce recours et sur la validité de l'interdiction d'entrée prononcée constitue une violation du droit à un recours effectif,

Que, en outre, la partie adverse est bien mal avisée d'affirmer dans la décision attaquée ne pas pouvoir prendre en considération la demande de regroupement familial introduite par le requérant parce qu'il aurait dû demander la levée de l'interdiction d'entrée ; qu'il a en effet demandé plus que la levée : il a introduit un recours contre cette décision auprès de Votre Conseil ;”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verweerder laat vooreerst gelden dat de verzoekende partij zich niet op ontvankelijke wijze kan beroepen op de directe werking van de Richtlijn 2004/83/EG.

Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de wet van 15.09.2009 bepaalt:

“Deze wet zet onder meer de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, om in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Dienaangaande verwijst de verweerder nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“De aanvraag gezinshereniging dd. 17.10.2013 (bijlage 19ter) op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 wordt niet in aanmerking genomen omwille van volgende redenen:

Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet, dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere staten gedurende een bepaalde periode wordt ontzegd. Het inreisverbod dd. 05.04.2013 verhindert betrokkene, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Indien betrokkene van oordeel is dat er redenen zijn om [hem] een verblijf in België toe te staan of te machtigen, dient hij eerst het land te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens hij een verblijfsaanvraag kan indienen. Het gemeentebestuur kan niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing (bijlage 13septies) (cfr RvV nr 115.306 dd 09.12.2013). Bijgevolg mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging dd. 17.10.2013 niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter en een Attest van immatriculatie. Betrokkene moet bijgevolg gevolg geven aan de bijlage 13septies dd. 05.04.2013.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking mocht genomen worden, zodat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende te worden betekend.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekende partij op 05.04.2013 een inreisverbod (betekend middels een bijlage 13septies) werd afgegeven. Zulks wordt door de verzoekende partij ook nergens betwist in haar enig middel.

Luidens artikel 1 van de Vreemdelingenwet wordt een inreisverbod als volgt omschreven:

“8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

Uit voormelde omschrijving van het inreisverbod blijkt afdoende dat aan de verzoekende partij met ingang van 05.04.2013 de toegang en het verblijf op het grondgebied haar uitdrukkelijk verboden is, zodat niet ernstig kan worden voorgehouden dat zij op 17.10.2013 - zes maanden na betekening van het inreisverbod - nog het recht zou hebben om op het Belgische grondgebied een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Uit een samenlezing van de artikelen 1 en art. 74/12 Vreemdelingenwet vloeit onmiskenbaar voort dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, geen aanvraag van de verblijfskaart van een burger van de Unie op regelmatige wijze kan indienen bij het gemeentebestuur van diens verblijfplaats in België.

De verzoekende partij haar kritiek mist dan ook grondslag, waar zij voorhoudt dat de bestreden beslissing diende te worden gemotiveerd op grond van artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het van kracht zijnde inreisverbod kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat haar aanvraag tot gezinshereniging door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten gronde zou moeten worden beoordeeld.

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing geheel terecht werd geoordeeld dat door de gemeentelijke administratie verkeerdelijk - want in strijd met de vigerende bepalingen van de Vreemdelingenwet - op 17.10.2013 een bijlage 19ter en een Attest van Immatriculatie aan de verzoekende partij werd afgegeven.

Dienaangaande verwijst verweerder naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat het per vergissing afleveren van een verblijfstitel in hoofde van een vreemdeling, geen rechten in diens hoofde kan doen ontstaan. Verweerder benadrukt dat zulks a fortiori geldt ten aanzien van een Attest van Immatriculatie, dat slechts een verblijfsrecht inhoudt voor de duur van de door de betrokkene ingestelde procedure.

Zie in die zin:

“Wanneer het verblijfsrecht en de daarop volgende vestiging en C-kaart het resultaat van bedrog zijn, kan wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven in plaats van een koninklijk besluit tot uitzetting. De afgifte van deze of gene verblijfskaart heeft immers een declaratoir en geen constitutief karakter. Dit brengt met zich mee dat het verblijf van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven.” (R.v.St. 217.116 dd. 05.01.2012)

“de omstandigheid dat aan verzoekers per vergissing een verblijfstitel van onbepaalde duur werd afgeleverd, doet geen rechten ontstaan in hun hoofde. Er dient op te worden gewezen dat ‘de afgifte van deze of gene verblijfskaart’ een declaratoir en geen constitutief karakter heeft (R.v.S. 5 januari 2012 nr. 271.116)” (R.v.V. nr. 97.416 dd. 19.02.2013)

Er kan inderdaad niet worden ingezien hoe de bijlage 19ter die door de gemeente werd afgeleverd van aard zou zijn afbreuk te doen aan een inreisverbod dat door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd opgelegd.

De opheffing of opschorting van een inreisverbod kan worden toegestaan onder de bij art. 74/12 Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, en na het volgen van de aldaar voorgeschreven procedure – hetgeen verzoekende partij in casu heeft nagelaten te doen.

Het is verweerder dan ook onduidelijk welk belang verzoekende partij heeft bij het indienen van een aanvraag gezinshereniging in België, nu zij zich omwille van het inreisverbod niet mag begeven in één van de Schengenlanden, waaronder België.

Er weze benadrukt dat een inreisverbod krachtens art. 1 Vreemdelingenwet wordt gedefinieerd als “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.”

Lopende de termijn van het inreisverbod kan dan ook geen aanvraag gezinshereniging worden ingediend, zoals terecht werd vastgesteld in de bestreden beslissing.

Zie ook:

Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere Staten

gedurende een bepaald periode wordt ontzegd. Het inreisverbod verhindert derhalve eerste verzoekende partij, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Indien zij van oordeel is dat er redenen zijn om haar tot een verblijf in België toe te laten of te machtigen, dan dient zij eerst het land te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens zij een verblijfsaanvraag kan indienen. Zij kan niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat zij abstractie kan maken van het feit dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en zij zich, met miskennis van dit verbod, kan aanmelden bij een Belgisch gemeentebestuur om een verblijfsaanvraag in te dienen en dat wanneer dit gemeentebestuur haar bepaalde documenten aflevert hieruit kan worden afgeleid dat dit verbod impliciet werd opgeheven. Een gemeentebestuur kan immers niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing. (R.v.V. nr. 115.306 dd. 09.12.2013)

Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in het verleden te kennen hebben gegeven dat de aanvraag tot gezinshereniging moet worden beschouwd als een impliciete aanvraag opheffing van het inreisverbod, kan geen afbreuk doen aan het feit dat de wet voorziet dat de verzoekende partij gedurende de termijn van haar inreisverbod de toegang en het verblijf op het grondgebied uitdrukkelijk verboden is.

Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij houdt voor dat het rechtszekerheidsbeginsel, minstens het vertrouwensbeginsel, werden geschonden door de bestreden beslissing.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Gelet op de ondubbelzinnige definitie van het inreisverbod, kan de verzoekende partij eenvoudigweg niet voorhouden dat zij niet wist of behoorde te weten dat het haar - gedurende de termijn van het inreisverbod - niet toegelaten zou zijn om een aanvraag tot gezinshereniging in België in te dienen.

De verzoekende partij voert in het derde onderdeel van haar enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen

beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot algemeen theoretische beschouwingen nopens de draagwijdte van artikel 8 EVRM, doch zij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat zij in België een beschermenswaardig privéleven onderhoudt.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te

controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar voorgehouden familie wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In een vierde en laatste onderdeel van haar enig middel voert de verzoekende partij aan dat haar een schorsend beroep wordt onthouden, doordat geen beslissing ten gronde werd genomen nopens haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De verzoekende partij meent dat er geen daadwerkelijk rechtsmiddel voor haar openstaat tegen de in casu bestreden beslissing.

De verweerder stelt vooreerst vast dat de door verzoekende partij in het vierde onderdeel ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen de wet van 15.12.1980 (Vreemdelingenwet), en niet tegen de bestreden beslissing. Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2,§2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggerepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekende partij opgeworpen schending. De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat de verweerder voorts gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p.

93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

Ondergeschikt, in antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat door het Grondwettelijk Hof reeds bij arrest nr. 81/2008 dd. 27.05.2008 werd geoordeeld, als volgt:

“B.37.3. In B.16.3 is vastgesteld dat de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft.

Uit de in het middel aangehaalde bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG blijkt niet dat daarin in meer jurisdictionele waarborgen wordt voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet.”

Verweerder merkt op dat door het Grondwettelijk Hof bijgevolg reeds werd geoordeeld dat een annulatieberoep in de zin van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet de rechtszoekende vreemdeling niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft. Bijgevolg kan niet dienstig worden voorgehouden dat het annulatieberoep niet zou beantwoorden aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM of artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Zie ook:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer 2005- 2006, nr. 2479/001, 323). De stelling van verzoekster dat de Raad de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen niet in ogenschouw zou mogen nemen, kan dan ook niet worden gevolgd. De Raad wijst er bovendien op dat het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in haar arrest nr. 6/2006 van 18 januari 2006 in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, heeft gesteld: “De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley v. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.” Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de omzetting van de artikelen 30 en 31 van de Richtlijn 2004/38 correct is geschied. Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 gesteld dat “de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft” en dat uit de bepalingen van de Richtlijn 2004/38 niet blijkt dat “daarin in meer jurisdictionele waarborgen wordt voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet.” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoekster ook niet aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van zijn betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.” (R.v.V. nr. 28.675 dd. 15.6.2009)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre de verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat het beroep tot nietigverklaring tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, met inreisverbod en met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) op heden nog hangende is, benadrukt verweerder dat de genoemde beslissing dd. 05.04.2013 rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p ; en a contrario : art. 39/79 van de vreemdelingenwet).

Terwijl moet worden benadrukt dat de verzoekende partij zich in het kader van een beroep tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

4.3. De Raad merkt op dat verweerder in de bestreden beslissing in wezen aangeeft dat hij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en in functie van zijn Belgische moeder, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten niet in aanmerking neemt aangezien verzoeker is onderworpen aan een inreisverbod en hij om die reden dus geen dergelijke verblijfsaanvraag kan indienen. Verweerder argumenteert dat er in casu dan ook geen beletsel is om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wijst er evenwel terecht op dat het loutere feit dat hem een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod ter kennis werd gebracht verweerder er niet van heeft weerhouden om zijn vorige aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in aanmerking te nemen en te behandelen. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat het kennelijk onredelijk is om, zonder dat hiervoor enige redengeving lijkt te bestaan, in éénzelfde dossier een inreisverbod de ene keer niet en de andere keer wel te beschouwen als een reden om een verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen. Er moet tevens worden geduïd dat het Hof van Justitie van de Europese Unie, met verwijzing naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, reeds oordeelde dat “*de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet [mag] weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.*” (cf. HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, punt 57). Uit de motivering van de bestreden beslissing en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verweerder een dergelijk onderzoek heeft doorgevoerd. Verzoeker kan in casu dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat het enkele feit dat hem een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd betekend op zich niet verhindert dat hij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indient en dat verweerder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door louter op basis van het bestaan van een inreisverbod te concluderen dat een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking kan worden genomen.

De beschouwingen van verweerder in zijn nota met opmerkingen doen geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt vastgesteld.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK